

[Hanne Reintoft.]

taget med, nemlig at 30 pct. af byerhvervenes indtægter aldrig kommer til beskatning, så det kunne være, man i hele ligningsinstitutionen skulle se lidt ekstra på den samme købmand.

Finansministeren (Ninn-Hansen): Jeg vil gerne læse alle fru Hanne Reintofts skrifter, og det skal jeg gøre, når jeg modtager dem. Men jeg stillede det ærede medlem et ganske konkret spørgsmål, der har forbindelse med det forslag, som fru Hanne Reintoft har fremsat. Skal arbejderen fritages for beskatning af de 5.000 kr., selv om hans samlede indtægt er 25.000 kr. og købmandens kun er 20.000 kr.? Det er et spørgsmål, der direkte vedrører det forslag, der er fremsat, og derfor bør det kunne besvares uden henvisning til Lenins eller andres skrifter.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Hanne Budtz): Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til udvalget angående forslag til lov om ændring af ligningsloven. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om forhøjede ydelser til folke-, invalide- og enkepensionister [af Hanne Reintoft].

(Forslaget til folketingsbeslutning (nr. XXXVI) findes i tillæg A. sp. 3441, fremsættelsen i tidenden sp. 5958).

Forslaget sattes til forhandling.

Socialministeren (Nathalie Lind): Det af fru Hanne Reintoft fremsatte forslag, som her foreligger til behandling, går ud på, at folke- og invalidepensionister skal modtage 13 måneders pension om året.

Forslagets bemærkninger indeholder ikke beregninger, der viser, hvorfor man netop

har valgt at udbetale pensionerne i 13 måneder om året. Det siges blot, at pensionisterne kan regne med en forhøjelse på 4 pct. inkl. en dyrtidsportion på 3 pct., og desuden gives der udtryk for, at Danmark kun gennem manipulationer med beregningen kan overholde de krav, som efter ILOs konvention nr. 102 stilles til pensionernes størrelse, og der fremsættes endelig den påstand, at pensionisternes forhold i disse år forringes betydeligt.

Uden i øvrigt at gå nærmere ind på selve karakteren af dette forslag vil jeg henlede opmærksomheden på, at fru Hanne Reintofts bemærkninger om den forhøjelse, der er stillet pensionisterne i udsigt, kan give den, der ikke ved bedre, det indtryk, at der af regeringen kun er fremsat forslag om at give pensionisterne en reel forhøjelse på 1 pct., mens de 3 pct. er dyrtidsregulering. Forslagsstilleren går her åbenbart fejlagtigt ud fra, at en dyrtidsportion pr. 1. april 1971 andrager 3 pct. af den øjeblikkelige pension. Det gør den ikke. I forhold til de pr. 1. april 1971 gældende pensionsbeløb svarer de af regeringen foreslåede midlertidige tillæg til 2,2 pct. for ægtepar og 2,5 pct. for enlige, således som det er anført i bemærkningerne til regeringens lovforslag om midlertidige tillæg til pensionister.

I tilslutning til forslagsstillerens bemærkninger om ILO-konventionen kan jeg oplyse, at normen for målingen af folkepensionens størrelse er bruttolønnen for ikke-faglærte mandlige arbejdere i jern- og metalindustrien, og konventionens minimumskrav er, at pensionen for ægtepar skal udgøre 40 pct. af lønnen og ikke, som det synes at fremgå af bemærkningerne, 45 pct. Beregninger efter ILO-konventionen kan ikke føres længere frem end til 1969, idet lønnen for ikke-faglærte i jern- og metalindustrien for året 1970 endnu ikke kan opgøres. I 1969 udgjorde folkepensionen 46,9 pct. af lønnormen, og jeg vil stærkt understrege, at der således ikke er tale om, at Danmark kun med vanskelighed kan overholde den ifølge konventionen krævede minimumsstandard.

Når der endelig henvises til, at pensionisternes forhold forringes betydeligt i disse år, må jeg fremhæve, at socialministeriets beregninger viser, at nettodækningsprocenten tværtimod at vise et fald er steget. Jeg havde lejlighed til, da vi diskuterede her i